

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Megjelenik hetenként kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. — Egyes szám ára 6 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos:
Dobay János.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez
hirdetmények és előfizetések a kiadóhivatalhoz (ifj. Janosó
Mózes könyvnyomdája Kézdi-Vásárhelyt) intézendők.

Ezredéves kiállítás.

Az 1896-iki ezredéves kiállítás szervezési előmunkálatait lényegükben befejezték és most már a tulajdonképeni kiállítási munkák időszaka kezdődik. Az országos bizottság és a csoportbizottságok megállapították a kiállítás mindegyik osztályának programját és kereteit; sok merész újító eszmét fogadtak el, nagyratörő célokat tűztek ki. A kiállítás ügyeit intéző kormányférfiak nem riadtak vissza semmi költségtől, hogy úgy az egész kiállítási terület, mint az egyes kiállítási épületek méltó színhelyei legyenek az országos évezredi versenynek, a megvalósítandó nagy eszméknek. A tavaszi idő beálltával száz meg száz munkáskéz jön mozgásba, hogy a városligetet átalakítsák az ezredéves kiállítás színhelyévé, a hol azután föl lehet építeni a csarnokokat, a melyek a nemzeti munka remekeit befogadják majd. Végül a kiállítási igazgatóság szétküldte már a bejelentési ívek tizezreit és minden városban, minden megyében

működnek már a közegek, a kik az egyes kiállítóknak megadják a szükséges utbaigazításokat. Most a nemzet munkásain a sor, hogy a kijelölt, kitűzött kereteket betöltsék tehetségük és szorgalmuk eredményeivel, hogy bejelentsék az ész és a kéz remekeit, melyek bemutatásával tanusítani fogják, hogy ezer év múltával a műveltség milyen magas fokára emelkedett a nemzet, az őz termelés, az ipar, a kulturális haladás minő alkotásai és vívmányai biztosítják a magyar államnak a második évezredét.

A legutóbbi hetek eseményei elterelték az ország figyelmét az 1896-iki ezredéves kiállítástól. De ez az idő nem vészett kárba. A nemzeti lelkesedés hatalmas megnyilvánulása fölkelte az egész művelt világ érdeklődését és a nemzet minden fia most még inkább megfogja ragadni az alkalmat, mely 1896-ban kínálkozni fog arra, hogy a világgal megismertessük a most megnyilatkozott erkölcsi erőnek szellemi és anyagi hatalmi eszközeit is. Az

időpont most a legkedvezőbb.

Most mikor az egész magyar nemzet anynyira egynek érezte magát, most gondoljon mindegyikünk arra, hogy a millenium ünnepén mivel fog a maga részéről hozzájárulni ahhoz, miszerint a nemzeti próbatétel a nagyszabásu kerethez, a kitűzött célhoz, az évezredenként csak egyszer ismétlődő alkalomhoz méltó legyen.

És már most szükséges, hogy mindegyik kiállító jelentkezzen, mert így egyrészt a kiállítóknak kellő idejük marad, hogy a kerületi bizottságoktól utbaigazítást kérjenek és a bejelentett tárgyak kivételére megfelelő gondot fordítsanak, másrészt pedig a rendezéssel megbízott közegek gondoskodhatnak arról, hogy az idejekorán bejelentett kiállítási tárgyak kellőleg érvényesüljenek és a nemzeti munka millió és millió remeke harmonikusan rendezett, minden részletében gondosan egybeillesztett egészet képezzen.

Itt-ott rebesgetnek kőszahireket a kiállítás esetleges

elodázásáról. A leghatározottabban állíthatjuk, hogy ezeknek a mende-mondáknak semmi alapjuk sincs. Kiállítás-technikai szempontból semmi ok sincs az elodázásra, mert az egyes-egyedül csak a kiadások növelését eredményezné. Egyesek bizonyos nagyszabásu közmunkák befejeztétől akarnák függővé tenni a kiállítás megtartásának idejét. Ez képtelen kívánság, mert a hatalmasan haladó Magyarországon most már mindig fognak nagy közmunkák folyni, de a magyar állam megalkotásának ezredik évfordulója úgy, a mint azt a köztudalom megállapította: olyan mozzanat, a melyhez képest még a legnagyobb szabásu közmunka is elenyészlik. Tehát itt az ideje, hogy a nemzeti munka összes képviselői az alkalmat, a hol a hazafias felbuzdulást évezredre szóló alkotásban megtestesíthetik, siessenek megragadni és az 1896-iki milleniumi kiállításon bemutatandó remekeiket, az illetékes közegeknél bejelenteni tovább ne készenek.

TÁRCZA.

Az asszony ingatag. *)

Írta: Hevessy Jenő.

II.

Lovászi Elemér álmodozva töltötte az időt, míg a vonat kedvesén a lakhelye felé közelgett.

Most töltötte ki büntetését, amelyet a törvényszék a párbajért reá kimért és türelmetlenül sietett haza, hogy karjai közé zárhassa az imádott leányt.

Látta magát, amint ott ült szeretett hölgye mellett. Menyasszonyának búbajos arca ott pihent az ő férfias mellén és ő bele-belebámult azokba a bódítóan csillogó, gyönyörű kék szemekbe, amelyekből csupa öröm, csupa boldogság sugárzott elő.

Karjai átkarolták hajlékony, darszkárosu derekát. Csókszomjas ajaka reá tapadt a leány izzó ajakára és a szerelem örülete közben, amelyet nem tudtak, álom volt-e vagy valóság, igaz-e vagy hazugság, csak e két szót rebesgette ajkuk:

— Egyetlenem... Mindenem...

A vonat hirtelen, nagyot zakatolva,

*) Mutatvány szerzőnek most megjelent "Könyv és Mosoly" című regényéből.

megállt. Elemér ijedten ugrott fel helyéről és ablakhoz rohant; azt hitte, hogy kisiklott a vonat.

A kalauz borízú hangja hallatszott, amint kiáltá:

— Vásárhely, tiz perez!

Lovászi gyorsan kiszállt a kupéból, a portásnak átadta jegyét és megindult gyalog, kedvesének lakása felé.

Elmélázva bandukolt a város girbe-görbe utcáin előre. Eszébe jutottak az átélt évnök keserves órái.

— Ejh, mit! Kárpótolva leszek nemsokára az én gyönyörű Etelkám szeméi által.

Végre! Megkönnyebbülten lélegzett fel. Ott volt az imádott hölgy közelében.

Még néhány ház van köztük. Most már csak öt, négy...

Egy részeg ember jött vele szemközt. Elemér kikerülni igyekezett. De az gyorsan, feléje közelgett.

Elébe érve, rátámadt:

— Hát mi vagyok én? Nekem kell a sárba lépnem, maga meg a pallón áll meg?... Hát mi vagyok én? Koldus vagy esavargó? Mi?...

— Nono... Hiszen egy szót sem szóltam.

— Hát miért nem szól?

— Hagyjon utamra.

Gyorsan eltaszította magától az idegent és előre sietett. Szíve hangoosan dobogott, midőn Etelkéék háza elé ért. Megfogta a kilincset, de az nem engedett, hasztalan rázogatta, Zárva volt.

A részeg ember utána tántorgott. Amint megismerte Elemért a sötétben, röhögni kezdett.

— Hát persze, persze... Azért lökött be a sárba?... Mi kéne, ha vóna?... Madár, ugy-e madár? Aha, nines madár... Szárnyára lett bocsátva... Ugy bizony. Ott járják a káliai-kétfőt a Balog sógor házában...

Elemér valamit hebegett.

— De mit busulna rajta? Busuljon a dízó lova, elég nagy a feje...

Elemér egészen a részeg mellé ment. Areza majdnem összeért a másikéval. Megborzadva lépett vissza. Megismerte a sáros alakot.

— Miska! — hörgötte fújdalmasan és egy pereze mintha elfeledte volna a saját — baját. Mivé súlydét? Részegen mégy az utcákon végig?!

— Hát aztán kinek mi közö hozzá? Hát talán busuljak egy leány

miatt? Gombház, ha leszakad lesz más!... Éljen a bor és a vidám ezimbora!... Jobb lesz, ha velem jössz... Aztán, hogy az nem fogadott szót, ott hagyta és tántorogva dudolta magában:

„Árok-rok is van, gö-gödör is van,

Szó-szöke is van-van, bar-barna is van...”

Lovászi álmélkodva tekintett utána.

— Mivé sülyd az ember! sóhajtá.

Majd eszébe jutott Etelka. Mint a furia rohant előre a sötétben, bele-belebotolva a szemközt jövőkbe. Arezát izzadság lepte el. Kabátja beleakadt egy kiálló karba. Nagyot rántott rajta. Mint a vihartépte ziszoló, lenget az a szélben. Kalapját elveszté az uton. Göndör fűrtjei ho-nok it verdesték. S ő miről sem tudott. Semmit nem érzett.

Hirtelen megállott. Zenészo hallatszott. Nem messze tőle kedves nótáját, melynek hallatára köny szökött homályos szemébe:

„Ne esélj meg, ne hitess engemet,

Hisz tudod, hogy igazán szeretlek.

Vagy ha talán, kedves rózsám,

Csalatkoznál szívemben:

Felejts el, felejts el és

Áldjon meg a jó Isten...”

Elemér a falhoz dőlt és mint aki valami drágát, valami kedveset vesz-

Politikai hírek.

A képviselőházból. A képviselőház 9-én a karzat tulusfoltosága mellett megkezdte tárgyalásait. Bánffy Dezső báró elnöknek a hírlapírókra vonatkozólag tett jelentésére, óriási riadalom támadt az ellenzéken. Ugron dühösen követelte — a legékelenebb kifakadásokkal a sajtó ellen — hogy a jelentés ne vétessék tudomásul, ne hogy a ház elnöke megáláztatást szenvedjen az önhitt sajtóval szemben. Szekundált Ugronnak Madarász és Horánszky, kik a jelentésnek napirendre tézését követelték. Wekerle Sándor gyönyörű beszédben védelmezte az elnököt, ki a sajtó képviselőivel egyetértésben állapította meg helyes intézkedéseit.

Polónyi dühös támadásokkal a sajtó ellen szintén a napirendre tézést követelte. A szavazásnál 67 többséggel tudomásul vették az elnök jelentését. Jellemző, hogy az összes programnéküliek az elnöki jelentés ellen szavaztak, míg Horváth Lajos, Horváth Gyula, Kulmann Lajos és Vesztér Imre a szabadelvű párttal szavaztak, a miből újra kitűnt, hogy tulajdonképpen egyházpolitika-ellenes mozgalom ez is.

Bánffy Dezső báró ezután jelentést tett a Kossuth-részvénytársaság ügyében. Hoitsy indítványozza, hogy a ház ne vegye tudomásul az elnök jelentését. E fölött unalmas vita támadt, melynek során Wekerle miniszterelnök ismét felszólalt, helyeselve az elnök magatartását, ki ház határozatát hajtotta végre.

A szavazásnál nagy többség tudomásul vette az elnöki jelentést.

A képviselőházból. A képviselőház április 10-iki ülésén felszólalt Babó Emil, a függetlenségi párt nevében az elismerő rokonszenvnek adván kifejezést az olasz nemzet és parlament iránt ama részvétért, melyet Kossuth halála alkalmából tanusított.

E nyilatkozathoz csatlakozott Horánszky Nándor és gyönyörű beszédben Wekerle miniszterelnök.

Helfy Ignác szólalt fel, a kormány kegyeletének hinyosságát panaszolva. Előadta különösen azt, hogy a bírák testületét is rendeletileg visszatartották a temetésen való megjelenéstől.

Wekerle miniszterelnök és Szilágyi Dezső miniszter rövid, határozott nyilatkozata után a ház e kérdés fölött napirendre tért.

Teleszky István fél 12 órakor megkezdte nagyszabású záróbeszédét a házassági törvény vitájában.

Midőn ma a záróbeszédnek folyamán Polónyi Gézára került a sor, a hírlapírók mindkét írói karzatról eltávoztak. A házassági javaslat fölött való szavazás csütörtökre várható.

A székelyek és a kívándorlás.

A f. é. 25. számban ezen czím alatt megjelent fejtegetésnek azon részéhez, melyben az mondatik, hogy ne iparkodjunk az erdőkből nyerhető faipar és kereskedés fejlesztése céljából gyárakat létesíteni a székelyföldön, hanem inkább a kihasználás befektetését mellőzve, alkalmas legelőket hagyjunk fenn a szarvasmarha- és juhtenyésztés felvirágoztatására, — sok szó fér és ezen fel is szólalunk az ellen.

Nem a gyárpar az oka annak, hogy abból nincs haszna a székelyeknek, hanem az, hogy a közlemény beismerése szerint is nagy hasznát adó faipart és kereskedést nem magok a székely birtokosok és pénzemberek karolták fel és üzik, hanem más vidékekről odajött vállalkozóknak, pénzembereknek és szakmáiban dolgozó munkásoknak kell azt felkarolni és folytatni.

Senki és semmi sem állott és áll utjában ugyanis annak, hogy ugyan azon erdőbirtokos magánfelek és községek s közbirtokosságok, akik már is bérbe adták vagy el is adták erdőiket a más vidékekről odakerült vállalkozóknak és pénzembereknek, valamint azoknak sem, akik jövőre is ezt tenni fogják és akarják, hogy szakszerűen felmérve, megbecsülve az ő érdeik várható futarmelét külön-külön, úgy a helyi viszonyok szerint társulva többen is, beruháztassák az ő erdőbirtokaikat a mindenesetre több hasznát adó gyárpar folytatására és nagyban való kiviteli fatereskedés üzemére, mint amint az a híres kis faipar és kereskedés üzeke volt és lesz bizonyára minden időben, amely mellett saját maga erdőtökönket a kezdetleges

kis vízi fűrészeken kivágta mindenik atyafi s lovaival, egy darabka kenyér s egy falaska szalonna mellett, hetenként egyszer-kétszer deszkával megjárta Brassót s hazahordogatott annyi pénzt, hogy tisztességesen eldegéltek (?) 8—10-en s még többen is belőle...

Erdő ugyanis van elég; szakember is van már, mióta az állam kezeli az erdőket. Méreassék fel tehát az erdőket s becsültesse meg a fakészleteket és várható növedékeket, s csináltassák meg az annak hasznát való kihasználására vonatkozó berendezések tervezetét s ha az ahhoz szükséges pénztörke nem áll rendelkezésükre, vegyék azt fel kölcsön több éven át leendő részletes fejlesztésre és pedig, hogy az ebből folyó haszon se mehessen ki a székelyföldről, vegyék a kölcsönt is az ottani pénzügyintézetektől kölcsön és kövessék a jelenleg létező nagy gyárak és iparvállalatok tulajdonosainak valóban irigylésre méltó példáját.

Hisz úgy tudjuk, hogy pl. csak Háromszék vármegyében s csupán csak az állami erdészeti által kezelt községi, közbirtokossági s egyházi erdőkben körülbelül:

442 kat. hold	23.550 m. tölgy,
222 „	6.451 „ cserhántó,
1053 „	69.265 „ fenyő,
6354 „	105.699 „ bükk és

más fánemű erdő vár évenként kihasználásra és értékesítésre a jövőhagyott erdőgazdasági üzemtervek szerint! S hát még mennyi várhat a többi székelyföldi vármegyékben.

S ez pedig magában véve oly rengeteg tartamosan nyerhető fatömeg, hogy valóban megérdemelné nem egy, de igen sok nagy faipar telephelynek és kiviteli fatereskedő-vállalatnak a berendezését.

(Folyt. köv.)

Romsits-ügy.

Végre a „Székely Híradó” is neki batorkodott és több mint 2 héttel a megtörtént esemény után regisztrálta ama kínos affért, melyet Romsits honvéd százados nyilatkozata előidézett. És az eseményt leírva, szokása szerint, egy kis valótlanságot is belevegyt a különben elég keneteljes ezikkbe. A többiek között ugyanis azt

Mindenki a jelzett helyre tekint. Lovászi áll ott.

Foszlányokban esüggő ruhája csupa sár, nyakkendője felcsuszva vastag nyakára, melyen az erek erősen kidagadnak. Hosszu haja szétkuszáltan omlik verejtékes homlokára. Tekintete tévona, ijesztő.

A menyasszony is előre lép, hogy megtudja a hirtelen támadt zűrzavar okát. Alig lép ki azonban a tömeg közül, midőn szó nélkül összeesik.

Elemér mereven nézi az ajultat. Homályos szemei zavartan tekintenek arra a jól ismert alakra arra a dus szőke hajra. Nézi hosszasan, merev tekintettel és mialatt a vendégek továbbhúzódnak az ajultat, ajkát egy szivdermesztő hang hagyja el. A menyasszony neve:

— Etelka!

Aztán ördögiesen felkacag és kirohan a nyitott ajton, be a sötét esillagatlan éjbe.

... A bibliai paradicsomot kígyóval teremté Isten; miért lenne hát a földi éden — vipera nélkül?

tett el: zokogott sokat. keservesen. Midőn felütö fejét, szemei szárazak voltak, ajka tajtékzott telhetetlen dühében...

Összeszorított ököllel ment előre a hang irányában. Lépései ingadozóak, bizonytalanok voltak: hol jobbra, hol balra lépett le a keskeny kövezetről. De ő mitsem érzett. Gonodolatai nem voltak jelen. Ki tudja, hol kalandoztak azok!

Gondolatai hirtelen összezavarodtak elméjében. Ajka érhetetlen, összefüggés nélküli szavakat mormogott. Lábait, mintha fel akarták volna mondani a szolgálatot, alig tudta mozdítani.

A zene dallamos rithmusa pedig tovább hallatszott. Egészen mellette.

Befordult a kiskapun. Az udvaron sürgő-forgó népséget talált, amint az ablakon bekandakálva, bámulnak valamit. Odahúzódott ő is. Benézett az emberek háta mögött a feldiszlített terembe. Csupa ismeretlen alakok forgolódtak benn a sima parketten. Megkönnyebbülten lélegzett föl. Az a mámoros-fejú Miska bizonyára felültette őt, és ő még mámorosabb

fejével hitelt is adott neki. A bolond. Hogy is tételezhet fel ilyesmit az ő Etelkájáról. Aki annyiszor hűséget esküdött neki. Morajló patak mellett, árnyas lugasban. Hogy szeretni fogja. Hogy csak az övé lesz.

... Nem lehet itt az Etelka lakodalmá! Valaki más jutott főkötő alá. A házasság boldog révébe.

Hah! ördök és pokol! Álmodik vagy csak szeme káprázik? Mintha Etelka bájos alakját látta volna menyasszonyi ruhában a tánczó párok között.

A vér a fejébe tödült.

— Meg kell bizonyosodnom fölé, mormogja magában.

Odatántorog az ajtóhoz és esendesen kinyitja. Majd lassan belép. A közelében álló párok ijedten rebbennek szét; mint a megrémült, félénk galambok.

Az ajtónál elhelyezett füstös legények hirtelen félbeszakítják a megkezdett keringőt és egymásután teszik le a vonót.

Kérdőleg tekint a násznép a czigányokra. Azok ujjukkal mutogatnak az ajtó felé.

állítja, hogy a kaszinó felkérte a helyi lapok jelenlevő képviselőit, hogy a gyász napjai alatt az eseményről ne írjanak. Ez lett volna az ok, miért a „Székely Híradó” csak a temetés után megjelent 2-ik számában foglalkozott az ügyvel, de akkor is valószínűleg csak azért, mert felszólalásom folytán ugyiszólva erőltetileg kényszerítve volt rá. Ne-hogy valaki a „Sz. H.” mentegőzése által magát félrevezettesse, ki kell jelentenem, hogy abból ugyan egy szó sem igaz, hogy a kaszinó a lapokat hallgatásra kérte volna fel, de ha tette volna is, ez sem lett volna elég ok arra, hogy egy olyan botrányos ügyre a feledés fityola boríttassék. Igenis, annyi történt, hogy mivel ezen ügyben az első gyűlés nem sikerült, a lap tudósítók felkértek, hogy míg végleges határozat nem lesz, a tárgyalásokról ne írjanak. Arról tehát szó sem volt, hogy két egész hétig hallgatni kell a dolgról. Az igazság talán az lesz, hogy az akkor felforgott „provokációs hírek” miatt a lap intézői egy kissé féltettek az ok, ellenzéki hazafiság tintán kívül egyebet megreszkírozni nem köteles.

Minnek utána pedig a lap az ő utólagos hazafias felbuzdulásának eleget téve, szükségesnek tartotta egyben egy kis hazafias licitációt is rendezni, kijelentvén, hogy ha ő benne lassabban is buzdul fel a honfű érzeménnyel, de sokkal tisztább és tökéletesebb ez, mint a „Székelyföld”-é, mert hát ez a lap mameluk ujság lévén, sem a budapesti rendőrségről, sem a kormány, sem a megye magatartásáról nem emlékeztet meg.

Hát ugyan olvasták-e a „Székely Híradó” benfentesei lapunk vezércikkeit s a gyász napok tudósításait?! Minden meg volt ott írva röviden kivonatolva. Különben én azt hiszem, hogy sokkal nagyobb hazafiatlanság egy nagy, felháborító helybeli botrányt agyonhallgatni, mint a kormány, megye és fővárosi rendőrség magatartását meg nem kritizálni. A helyi lap szolgálja első sorban a helyi érdekeket, ez az én nézetem.

Az az uraságoktól levetett politika, melyet a „Székely Híradó” követ, nemcsak nem hasznos, hanem egyenesen káros az olvasó közönségre s egyenesen anarchista alapokra vezet s ezt mi utána csinálni nem akarjuk.

Végül még csak annyit kívánok megjegyezni, hogy kevesebb s valószínűbb hazafiság és több alaposság kellene a „Sz. H.”-nak, mert ha minden egyes közleményére rásütik a valótlanság bélyegét — a mint ez még mindig így történt — s ha minden polemikából csufos vereséggel került ki s ha végül minden kiforlatlan vad-zseni szánalmas kifakadásainak helyét enged, teljesen diszkreditálva, még az oly sokat hánytvetett hazafiságának sem fog senki hitelt adni.

Egyébiránt szívemből örövendek, hogy sikerült a „Székely Híradó” kiigratni. Csak bátorság uraim, hisz nem oly fekete az ördög, minőnek festik, s ha mégis nagyon meg vannak ijedve, majd „olmot vetetünk.”

Kézdi-Vásárhely, 1884. ápril 9-én.
Igazmondo.

Válasz a „több városi képviselő” urnak.

A „Székely Híradó” ezimű újság múlt számában kérdést intéz valaki „több városi képviselő” név alatt, hogy vajon a város költségén felküldött tanács-tagok, miért nem tették le személyesen a Kossuth koporsójára a koszorút és miért nem vettek részt a menetben s miért nézték ezt az ablakokból végig.

Erre nézvenem a „több városi képviselő” neve alá rejtőzött hazafi, hanem a nagyközönség megnyugtatóására, ki kell nyilatkoztatnunk, hogy mi nem a város költségén, hanem saját költségünkön, mint magán emberek, jelentünk meg a temetésen s így eljárásunkról senkinek számadással nem tartozunk.

Ha az a „több városi képviselő” csakugyan az volna, minek magát nevezi, tudhatná, hogy a városi képviselőtestület hivatalosan nem képviseltette magát s midőn a városi tanács koszorút készítetett s azt saját költségén felvitte, sokkal többet tett, mint a mennyire kötelezve volt. Ennélfogva eljárásunk oktan gúnyoskodásra okot nem szolgáltatott.

Meg kell még jegyeznünk, hogy ilyes alaptalan és tájékozatlan felszólalások, miknek egyéb célja nincs, mint a hatóságot kompromitálni, a lap hitelére nézve előnyös semmi esetre nem lehet.

Kézdi-Vásárhely, 1894. ápril 10.

Bartók Károly.
Kovács Dániel.
Szabó Dénes.
Balogh János.

Megyei élet.

Háromszékvármegye közizgazgatási bizottságának ápril 2-iki üléséből.

Potsa József, főispán a bizottság ülését megnyitván, tudatja, hogy Tompa Miklós alispán a sorozáson van elfoglalva; helyettesíti Szentiványi Miklós főjegyző.

Dr. Antal Mihály megyei főorvos szintén a sorozáson működik.

Imreh Albert közleg. biz. tag elmaradását bejelentette.

A szakelődők jelentései előterjesztettek, melyek szerint az egyes igazgatási ágak a következő mozanatokat tüntetik fel.

Szentiványi Miklós megyei főjegyző szerint a vármegyei tisztikar teljes létszámban volt.

Hollaky Attila orbai j. főszolgabíró 7 napi szabadságidőt élvezett.

Iktatóra érkezett 1775 drb.

Egy éves utlevél kioszkózoltatott 336 drb.

A vármegyei pénztár megvizsgálatván, rendben találtatott.

Tüzeset a beérkezett jelentések szerint hat volt. Az összes kár értéke 1278 frt, melyből 627 frt biztosítva volt.

A közrend és esendháborításért, valamint az éjjeli őrség elhanyagolásáért a rendőrség által bejelentett egyének részben elzárással, részben pénzbírsággal büntetettek.

Sólyom Miklós kir. ügyész jelent, hogy:

A k.-vásárhelyi kir. törvényszéki, valamint a megye területén lévő kir. járásbírói fogházakban márczius hó utolsó napján le volt tartóztatva 34 elítelt, 12 vizsgálati, összesen 46; ezekből 39 férfi, 7 nő.

Időközben megfordult 88 egyén.

Rabélelmezésre kiadott 123 frt 08 kr.

Bűnvádi feljelentés érkezett 65.

Súlyosabb büntett egy fordult elő. Törvényszéki boncolás 3 esetben volt.

Tusa Gyula pénzügyi tanácsos, p. ü. igazgató jelentése szerint iktatóra érkezett 1573 drb, elintéztetett 1510, elintézetlen maradt 216, ebben a megelőző hóról ájtott hátralék is szerepel. Befolyt a) egyenesadók ezimén 13872 frt, a megelőző hason havinál kevesebb 1973 frttal;

b) haddij ezimén 128 frt, 89 frttal több a megelőző évi hason havinál. Egyenesadók hátralék márczius hó végével tett 62708 frtot.

A vármegye területén lévő 24 mezőgazdasági s két ipari, tehát 26 szeszfogyasztási adó alá eső szeszfőzdében múlt hóban felülvizsgálatok tartattak, 3 szeszfőzdében próbamérés tartatott, a megállapított jelzési hibák a megengedett 3%-nyi hiba határában belől levőknek találtattak.

Engedélyeztetett fizetési halasztás 1, dohány eladási engedély 4 és sóáruslási jogosítvány 2 esetben.

Az adókiivetés haladására nézve jelenti, hogy az I. II. oszt. kereset-adók egyéni előírása a községekben folyamatban van, a házadó-lajstromok érvényesítve előírás végett a községeknek kiadattak.

Séra Tamás, árvaszéki elnök előadja, hogy:

Február végén az árvák létszáma volt 10585 személy. Márcziusban gyámság alá jött 17 személy. Összesen 10602.

Ebből felszabadult: teljkorúság által 6 személy, nagykorúsítás által 13 személy, férjhezmenetel által 8 személy, halálozás által 2 személy. Együtt 29 személy. Márczius végén gyámság alatt maradt 10573 személy.

Február végén gondnokság alatt volt 449 személy. Márcziusban gondnokság alá jött 2 személy. Összesen 451 személy.

Ebből felszabadult a gondnokság megszűnése folytán 1 személy. Márczius végén gondnokság alatt maradt 450 személy.

A háromszékvármegyei összesített gyámpénztárról leadott forgalmi kimutatás a következőket tartalmazza:

Kézpénz áthozatal február hóról 5468 frt 79 kr. Ehez betéttett árvák javára az árvaszéki beutalásai által 2144 frt 60 kr. Adósoktól töké visszafizetésekből 815 frt. Kamatokból 264 frt 54 kr. Együtt 3224 frt 14 kr. Összes bevétel volt 8692 frt 93 kr. Ebből kiadott 8169 frt 24 kr.

A kikölesönözhető pénz elfogyott és így a készlet árvák kielégítésére tartatik meg.

A kölesönadás egyelőre be lett szüntetve.

Az ügyforgalmat illetőleg február hóról elintézetlen áthozatott 481 ügyszám. Márcziusban iktatóra érkezett 758 ügyszám. Összesen 1239 ügyszám. Ebből elintéztetett 799 ügyszám.

Ápril hóra elintézetlenül áthozatott 440 ügyszám.

(Vége következik.)

Ujdonságok.

— **Áthelyezés.** Ponor Ponor Sándor kézdívásárhelyi kir. törvényszéki elnök saját kérelmére, hasonló minőségben Brassóba helyeztetett át. Ezen hírről a legnagyobb sajnálkozással vettünk tudomást, mert Ponor Sándor urban törvényszékünk egy nagyszorgalmu loyális elnököt s társas életünk egy szeretetreméltó rokonszenves tagot birt s mindkét minőségben a köztisztletet a legnagyobb mértékben bírta. A mennyiben

tehát a saját kérésére történt áthelyezés előnyére szolgál, őszintén gratulálunk hozzá. Kísérje őt mindnyájunk szeretete új állomására!

— **Kinevezések:** A pénzügyminisztérium vezetésével megbízott miniszterelnök Fejér Domonkos pénzügyőri biztost a XI. fizetési osztály utolsó fokozatába való sorolással felülvizsgálói hatáskörrel működő megyei pénzügyőri biztossá nevezte ki. A vallás- és közoktatásiügyi miniszter Schneider Jakab okleveles polgári tanítónót a sepsiszentgyörgyi polgári iskolához segédtanítónóvé nevezte ki.

— **Sorozás.** Mai nappal megkezdődött Kézdi-Vásárhelytől az ujonczozás. Csütörtökön Kézdi-Vásárhely város és a következő napokon a kézdí-járis részéről ujonczoznak. A sorozó bizottság tagjai: polgári elnök Tompa Miklós alispán, katonai elnökök a közös hadsereg részéről: Stürmer őrnagy, a honvédség részéről Weber őrnagy. Orvosok: polgári orvos Antal Mihály, megyei főorvos; a hadsereg részéről Kernhofer es. és kir. ezredorvos, a honvédség részéről Wolf honvédezredorvos. A bizottsághoz tartozik még Gyárfás es. kir. hadnagy és Kiss Mózes honvéd főhadnagy.

— **Esküvő.** Wertán István kézdívásárhelyi ifju kereskedő f. hó 7-én tartotta esküvőjét Fejér Pepi kisasszonnyal. Áldást kívánunk e házassághoz.

— **Jutalomdíj heremagtermelőknek.** A földmívelési miniszter három, 100, 70 és 30 frtból álló díjat tűzött ki Brassó-, Háromszék- és Sárosvármegyékben az olyan kis gazdák részére, a kik 15 kat. holdon a legjobb és legtermékenyebb és luczerna-magot termelik.

— **A kanyaró járvány** Kézdi-Vásárhelytől ugyancsak hatalmason működik. Az utóbbi négy nap alatt 30 új eset konstátaltatott hivatalosan. Az összes esetek száma 41. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a járvány oly enyhe jellegű, hogy a betegség 2-3 nap alatt lefoly s többnyire a gyermekek fennjárva esnek át rajta.

— **Halál utközben.** gy.-esomafalvi Farkas Péter, a gyulafelelvi gyártelepen mint munkás volt alkalmazva, s itt beteg lévén, huzamosabb időig gyógykezeltetett, de miután nem gyógyult meg, beküldötték a Rudolf kórházba. A szegény beteg utközben addig rimázkodott szekeresének, hogy ne vigye kórházba, hanem vigye el haza, hogy az megszánta s elindult vele Sikmogyé felé, hanem még az első stációzt sem tudta elérni, mert Kézdi-Vásárhely és Szentlélek között megbalt. A szentléleki előjáróság a továbbzállítást nem engedélyezte s így a hulla visszakerült a kézdívásárhelyi Rudolf kórházba. A kórház iszonyuan elfekélyesedett difteritist konstátált. Minthogy a szegény munkás után semmi vagyon sem maradt, a kórház költségén temettette el.

„Erzsébet”-bál.

A f. évi márczius 26-ára hirdetett sorsjátékkal és hangversenyyel összekötött bálját, e hó 7-én tartotta meg a háromszékmegyei „Erzsébet” árvalány-nevelő intézet.

Évtizedek óta minden mulatságnak legnagyobb szerencsétlensége az, ha az egyszer megállapított határidő elhalasztatik. Az előjelekből ítélve, a szombati multság sokkal nagyobb erkölcsi haszonnak nézett elője, mint anyaginak. A következőzés be is bizonyította fellevevünk igazságát.

Közepes számú intelligens közönség hallgatta végig nagy figyelemmel a minden ízében kitünően sikerült és gondos izléssel összeállított

műsort. A hangversenyt a zágoni dalkör nyitotta meg Huber Károly „Fohász” ezimű és elévülhetetlen szépségű darabjával. A 6 személyből álló dalkör finom felfogással, tiszta öszhanggal és kifogástalan színezéssel énekelte e nehéz darabot. Ugy a szóló, mint a tutti részek az ének művészet magasabb nívóeján állottak s csupán ezen szereplésből — ha az eddig elért sikereket nem is ismerjük — őszinte örömmel konstátáljuk, hogy a dalkör, mint igazán életrevaló és magas hivatásának teljesen megfelelő egyesület a legmelegebb pártolást érdemli meg.

Következett Reményik Kálmán ur, ki zenekísérettel a legrimitivebb hangszerén, hat lyuku tilinkóján játszott szépnél szebb népdalokat olyan művészettel és virtuositással, milyent még csak Reményik Kálmán urtól hallottunk. Az ő művészetéről újat semmit sem mondhatunk, az olyan magasán áll, hogy mindig páratlan fog maradni. A lelkesült közönség magánkívül tombolt elragadtatásában s a hírneves művész még egy pár darabbal töltötte meg legelővezetesebb szereplését.

Harmadik pont volt az „egér” ezimű dialóg, melyet Kozma Ilonka, társaséletünk e kedves pajzán alakja és Dobay Lajos ur, ez a dícséretre nem szorult utólréhetlen komikus adtak igen finom izléssel, a közönséget lépten-nyomon hangos hahotára fakasztva. Mindkét szereplő feladatát a legfényesebben oldotta meg s igazán rászolgált a halás közönség szünni nem akaró tetszésnyilvánítására. E helyen is elismerésünket fejezik ki a sugónak, kinek érezes csengésű hangját még a karzaton is meglehetett tisztán érteni az utolsó szöig.

A program III. és V. pontja Dr. Szaecsy Gyuláné urnő családi gyászai miatt, nagy sajnálatunkra elmaradt.

A következő pont dr. Bardocz Gyula ur ének-szólója volt. Zenekísérettel mellett három régi és lendületes népdalt énekelt s szereplését a közönség a legnagyobb érdeklődéssel és élvezettel hallgatta végig s szünni nem akaró tapsviharral jutalmazta. Népdalait a közönség nagy élvezetére „Ne sirj, ne sirj Kossuth Lajos” ezimű remek dallal töltötte meg, még remekebb előadásban. E tiszta esengésű lágy baritan hangról s magas művészetre valló finom színezésről mindig csak szépet és jót mondhatunk.

Ismét Reményik Kálmán ur lépett a lámpák elé hatalmas tapsvihar között s játszott talán még szebben — ha ugyan ez is lehetséges — mint előbb.

A gyönyörű hangverseny méltó befejezését Mendelssohn „Török bordan”-a képezte a zágoni dalkör által precízen és finoman előadva. A szünni nem akaró tapsra még egy magyar népdal-egyveleget énekelt művészi előadással. Hogy melyik pont képezte a hangverseny fénypontját azt nehéz volna eldönteni, annyit azonban jó lelkiismerettel mondhatunk, hogy egyik szebb volt a másiknál s a szereplők csupán önmagukat multák felül.

A vidék nagy számban képviseltette magát szép asszonyokkal és leányokkal.

A négyeseket 50-60 pár tánczolta teljes animóval, s kik ott voltak

„NE VÉGY CZIGÁNYTÓL SZENET!!”

mondja a példabeszéd, s ezt joggal elmondhatom én is, midőn raktáromat ajánlom mert csak oly nagy üzlet, mint az enyém szabhat, — készpénzzel való vásárlás óriási árukészlete és számos más előnye folytán — olcsó árakat, melyek végre is a vevőnek csak javára szolgálhatnak.

Tetszetős minták magánnevek részére ingyen és bérmentesen.

Gazdag tartalmu **mintakönyvek**, melyek ritkítják párjukat, **szabók részére bérmentesen.**

SZÖVETEK EGÉSZ REND RUHÁKRA.

Perwien és doszking a magas klerus részére, előírás szerinti szövetek hivatali egyenruhákra, veteránok, tűzoltók, tornászok részére, lívrékre, billárd-posztók, játszó-asztalok, kocsi-fődelekre, ugyanczintén vízmentes lodenek vadászkatókra, mosó-szövetek, utazó plaidok stb. stb. 4—14 frtig.

 Értékes, tisztességes, tartós, tiszta gyapju posztót és nem olcsó rongyot, melyek a földolgozásra sem érdemesek, ajánl

STIKAROVSKY JÁNOS
BRÜNNEN (Ausztria Manchester)

Legnagyobb gyári posztóraktár félmillió forint értékben.

 CSAK UTÁNYÉTELLEL SZÁLLIT.

Levelez magyar, német, cseh, lengyel, olasz, francia és angol nyelven.

12-20

Keleti vonal.

PREDEÁL—NAGYVÁRAD.

Érvényes 1893. május 1-től.

Á l l o m á s o k	Vegyes vonat	Személy- vonat	Gyors- vonat	Á l l o m á s o k	Vegyes vonat	Személy- vonat	Gyors- vonat		
Brassó (vendéglő)	é r k . i n d .	regg. 4.02	este 7.42	d. u. 2.45	Medgyes	i n d .	regg. 10.09	é j j e l 12.47	
Botfalva	"	4.48	8.07		Kis-Kapus (vend., elág. Szab. felé) } é r k .	10.31	1.03		
Földvár	"	5.07	8.23		" i n d .	10.47	1.18		
Magyarós	"	5.26	8.43		Tövis (vend., elágazás Arad felé) } é r k .	d. u. 12.28	2.49	este 8.27	
Apáca	"	5.42	8.57		" i n d .	1.08	3.47		
Köpecz	"	6.02	9.16		Nagy-Enyed	i n d .	1.35	4.07	8.53
Ágostonfalva	"	6.09	9.22		Kocsárd (vend., elágazás Maros- } é r k .	2.21	4.40		
Alsó-Rákos	"	6.26	9.38		Vásárhely felé)	i n d .	2.31	4.52	
Homoród	"	6.55	10.02		Gyéres (elágazás Torda felé) . } é r k .	3.08	5.20		
Kacsa	"	7.12	10.15		" i n d .	3.18	5.25		
Bene	"	7.32	10.36		Kolozsvár (vendéglő)	i n d .	5.14	regg. 6.52	11.01
Erked	"	7.52	10.51		" é r k .	este 6.08	7.40		
Hójasfalva (elág. Udvarhely felé) . } é r k .	8.23	11.16			Nagy-Várad (vendéglő)	i n d .	10.44	11.53	
Segesvár (vendéglő)	i n d .	8.46	11.27		" i n d .	11.04	d. u. 12.09	2.18	
		8.53	11.32		Budapest	i n d .	regg. 6.35	este 8.40	regg. 7.25

Brassóból Bukarest felé a személyvonat indul d. u. 12 óra 20 perczkor; a gyorsvonat délután 2 óra 19 és reggel 5 óra 15 perczkor.

Brassó—kézdivásárhelyi vasut.

Kézdi-Vásárhely	indul reggel	5.00	dél előtt 9.38	délután 2.33	Brassó	ind. reggel	5.46	reggel 8.50	délután 3.10
Imecsfalva		5.15	9.55	2.50	Szász-Hermány		6.01	9.09	3.29
Páva-Zabola		5.26	10.12	3.07	Prázsmár		6.19	9.31	3.53
Kovácsna		5.46	10.34	3.39	Kökös		6.30	9.44	4.06
Barátos		6.93	10.59	4.04	Uzon		6.41	9.57	4.25
Nagy-Borosnyó		6.15	11.17	4.19	Kilyén		6.53	10.12	4.38
Eresztevény		6.32	11.35	4.37	Sepsi-Szentgyörgy		7.11	10.32	5.03
Sepsi-Szentgyörgy		7.02	d. u. 12.10	5.17	Eresztevény		7.33	11.59	5.31
Kilyén		7.10	12.20	5.27	Nagy-Borosnyó		7.50	11.17	5.53
Uzon		7.23	12.36	5.43	Barátos		8.11	11.41	6.22
Kökös		7.33	12.42	5.56	Kovácsna		8.31	12.08	6.40
Prázsmár		7.48	1.11	6.18	Páva-Zabola		8.42	12.21	6.53
Szász-Hermány		8.01	1.33	6.38	Imecsfalva		8.54	12.36	7.08
Brassó	é r k .	8.18	1.47	6.56	Kézdi-Vásárhely	é r k .	9.08	12.54	este 7.26

Kézdi-Vásárhely, ifj. János Mózes könyvnyomdája